

מסמך 154

מסמך 154

ימים אחרונים בכפר נחום

בשבת מרובת המאורעות של ה-30 באפריל, בשעה שישוע ניחם במילותיו את תלמידיו השפופים והנבוכים, התקיימה בטבריה פגישת התייעצות בין הורדוס אנטיפס לבין קבוצת יועצים מיוחדת אשר ייצגו את הסנהדרין הירושלמית. הסופרים והפרושים הללו האיצו בהורדוס לעצור את ישוע; כמיטב יכולתם הם ניסו לשכנע אותו כי ישוע עסק בהתססת התושבים להתקוממות ואפילו למרד. ואולם, הורדוס סירב לפעול כנגד ישוע כאילו היה עבריין פוליטי. יועציו של הורדוס דיווחו לו נאמנה את אשר אירע מעבר לאגם, כאשר האנשים ביקשו להכתיר את ישוע למלך והוא סירב.

אחד מבני משפחתו הרשמית של הורדוס, אדם בשם כנא, אשר אשתו השתייכה לסגל הנשים הסועדות, דיווח לו כי ישוע לא חפץ להתערב בענייני השלטון הארצי; וכי כל מעייניו נתונים לכינונה של אחווה רוחנית בקרב מאמיניו, אחווה שאותה הוא מכנה בשם "מלכות השמים". הורדוס סמך על דיווחיו של כנא במידה כזו שהוא סירב להתערב בפעילותו של ישוע. באותה העת השפיע על גישתו של הורדוס כלפי ישוע גם פחדו מיוחנן המטביל, פחד של אמונה טפלה. הורדוס היה אחד מאותם יהודים משומדים, כך שיחד עם זאת שלא האמין בדבר, הוא פחד מהכול. מצפונו הציק לו מפני שהמית את יוחנן, והוא ביקש להימנע מהסתבכות במזימות האלה כנגד ישוע. הוא ידע על מקרים רבים של חולים אשר נרפאו ככל הנראה על-ידי ישוע, והוא החשיב אותו כנביא או כקנאי דת לא מסוכן באופן יחסי.

כאשר היהודים איימו לדווח לקיסר כי הוא נותן מחסה לנתין בוגד, הוא הורה להם להסתלק מחדר הישיבות שלו. כך נותרו פני הדברים במשך שבוע אחד נוסף, שבמהלכו ישוע הכין את חסידיו להתפזרות הצפויה.

1. שבוע של התייעצות

מה-1 במאי ועד ה-7 במאי ערך ישוע התייעצויות אינטימיות עם חסידיו בבית זבדיה. רק התלמידים המנוסים והנאמנים ביותר זכו להזמנה לפגישות האלה. באותה העת, רק לכמאה תלמידים עמד האומץ המוסרי להעז ולעמוד כנגד התנגדותם של הפרושים ולהצהיר בפומבי על דבקותם בישוע. קבוצה זו נפגשה בבוקר, אחר הצהריים ובערב. קבוצות קטנות של מתעניינים התקבצו על החוף אחר הצהריים בכל יום, במקום שבו כמה מן האוונגליסטים או השליחים נשאו בפניהם דברים. הקבוצות האלה מנו רק לעיתים רחוקות יותר מחמישים איש.

ביום שישי של השבוע הזה, רבני בית הכנסת של כפר נחום סגרו רשמית את בית התפילה בפני ישוע ובפני כל חסידיו. פעולה זו ננקטה על-פי דרישת הפרושים מירושלים. יאיר התפטר מתפקידו כרב הראשי והצטרף בפומבי לישוע.

הפגישה האחרונה על החוף נערכה בשעות אחר הצהריים של שבת, ה-7 במאי. ישוע נשא דברים באוזני הנאספים, פחות ממאה וחמישים במספר. ליל אותו יום שבת סימן את נקודת השפל ביחס של הציבור כלפי ישוע ותורתו. מאותו יום ואילך חל שיפור רציף, איטי, בריא ובטוח יותר ביחס כלפיו; התנועה אשר הלכה בעקבותיו היטיבה להתבסס באופן יסודי יותר על אמונה רוחנית ועל התנסות דתית אמיתית. ברור היה כי תם כעת תהליך המעבר המורכב מעט והמסוכן מן המושגים החומרניים אשר בהם דבקו חסידי המאסטר בנוגע למלכות, למושגים האידיאליסטים והרוחניים יותר אשר לימד ישוע. מכאן ואילך הם הטיפו בפתיחות גדולה יותר על היקפה הנרחב יותר של בשורת המלכות ועל המשמעויות הרוחניות מרחיקות הלכת שלה.

2. שבוע של מנוחה

ביום ראשון, ה-8 במאי, שנת 29 לספירה, קיבלה הסנהדרין בירושלים החלטה לסגור את שערי כל בתי הכנסת בפלשתינה בפני ישוע וחסידיו. בכך השתלטה הסנהדרין בירושלים על סמכות באופן חסר תקדים. עד אז, כל בית כנסת התקיים ופעל כקהילה עצמאית של מתפללים הכפופה לניהול מועצת המנהלים שלה עצמה. אך ורק בתי הכנסת בירושלים היו נתונים תחת מרות הסנהדרין. פעולה נחרצת זו של הסנהדרין לוותה בהתפטרות של חמישה מחבריה. מאה שליחים נשלחו מיידית על-מנת למסור את ההחלטה ולאכוף אותה. תוך פרק זמן בן כשבועיים בלבד סרו כלל בתי כנסת בפלשתינה להחלטת הסנהדרין, למעט בית הכנסת של חברון. רבני בית הכנסת של חברון סירבו להכיר בזכות כזו של הסנהדרין להטיל מרות על קהילתם. סירובם להסכים לציווי אשר הגיע מירושלים התבסס על טענתם לאוטונומיה קהילתית ולא על אהדה לישוע ולתנועתו. מעט לאחר מכן נשרף בית הכנסת בחברון ונהרס.

בבוקר של אותו יום ראשון הכריז ישוע על שבוע של חופשה, והוא האיץ בכל תלמידיו לשוב אל בתיהם או אל חבריהם, להעניק מזור לנפשותיהם ולנחם את אהוביהם. הוא אמר: "לכו אל מקומותיכם, לנפוש או לדוג, בעודכם מתפללים להרחבת המלכות."

שבוע המנוחה הזה אפשר לישוע לבקר משפחות וקבוצות רבות בסביבות החוף. כמה פעמים הוא אף יצא לדוג בחברת דוד זבדיה, ואף כי הרבה מן הזמן הוא הסתובב לבדו, תמיד היו בסביבתו שניים או שלושה מבין שליחיו הנאמנים ביותר של דוד, אשר קיבלו ממפקדם הוראות אשר אינן משתמעות לשתי פנים באשר לאבטחתו של ישוע. בשבוע המנוחה הזה לא התבצע לימוד פומבי מכל סוג שהוא.

היה זה השבוע שבו נתנאל ויעקב זבדיה סבלו ממחלה קשה באופן יחסי. במשך שלושה ימים ושלושה לילות הם סבלו ממיחושים קשים במערכת העיכול. בלילה השלישי שילח ישוע את שלומית, אמו של יעקב, לנוח וסעד את שליחיו החולים. מובן שישוע יכול היה לרפא את החולים באופן מיידי, אך לא זה האופן שבו הבן או האב מתייחסים לקשיים הרגילים שבהם נתקלים ילדי האדם בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. לכל אורך חייו רבי המאורעות של ישוע בגוף, הוא מעולם לא סעד באופן על-טבעי כלשהו איש מבני משפחתו הארצית ואף לא איש מקרב חסידיו הקרובים.

נשמותיהם המתפתחות של יצורים בני-תמותה נדרשות להתמודד עם הקשיים ביקום ועם המכשולים שנמצאים בפלטות כחלק מהתנסות ההכשרה אשר הן מקבלות, וכחלק מתהליך צמיחתן והתפתחותן. תהליך הפיכתה של הנשמה האנושית לרוחנית דורש התנסות אינטימית בפתרון מגוון רחב של בעיות ביקום. הטבע החייתי, כמו גם המופעים הנמוכים יותר של יצורים בעלי-רצון, אינם מתפתחים כיאות בסביבות נוחות. מצבים בעייתיים, שאליהם נלווה גירוי למאמץ, מעודדים את אותן פעולות של הדעת, הנשמה והרוח, אשר תורמות עד מאוד להישגים ראויים בהתקדמות האנושית ולהשגתן של רמות ייעוד רוחניות גבוהות יותר.

3. הוועידה השנייה בטבריה

ב-16 במאי נערכה בטבריה הפגישה השנייה בין הרשויות מירושלים לבין הורדוס אנטיפס. בפגישה הזו נכחו הן מנהיגי הפוליטיים והן מנהיגי הדתיים של ירושלים. מנהיגי היהודים יכלו לדווח להורדוס כי כמעט כל בתי הכנסיות בגליל וביהודה נעלו את שעריהם בפני ישוע ובפני תורתו. ושוב הם ניסו לגרום לכך שהורדוס יעצור את ישוע, אך זה סירב לעשות כן. לעומת זאת, ב-18 במאי הסכים הורדוס להתיר לרשויות הסנהדרין לתפוס את ישוע, להוביל אותו לירושלים ולהעמיד אותו לדין באשמה של עבירות דת, וזאת בתנאי שהמושל הרומי של יהודה ייתן את

מסמך 154

הסכמתו לתכנית. בינתיים, אויביו של ישוע החלו להפיץ בשקדנות ברחבי הגליל את השמועה כי הורדוס הפך לעוין את ישוע, וכי הוא מתכוון לחסל את כל מי שיאמין בתורתו.

במוצאי שבת, ה-21 במאי, הגיעה לטבריה הודעה על כך שרשויות השלטון בירושלים אינן מתנגדות להסכם בין הורדוס לפרושים, לתפיסתו של ישוע, להובלתו לירושלים ולהעמדתו לדין בפני הסנהדרין באשמת חילול קדושת חוקי האומה היהודית. בהתאם לכך, מעט לפני חצות הליל של אותה שבת, חתם הורדוס על צו אשר הסמיך את נציגי הסנהדרין לעצור את ישוע בתחומי מחוזות שלטונו ולהוביל אותו בכוח לירושלים, שם יועמד לדין. גורמים רבים הפעילו על הורדוס לחץ רב בטרם הסכים להתיר זאת, והוא עצמו ידע היטב כי ישוע לא יכול היה לצפות למשפט הוגן מידי יריביו המרים בירושלים.

4. מוצאי שבת בכפר נחום

במוצאי אותה שבת התכנסה בבית הכנסת של כפר נחום קבוצה של חמישים אזרחים מובילים אשר דנה בשאלה החשובה: "מה עלינו לעשות עם ישוע?" הם דנו והתווכחו עד לאחר חצות הליל, אך לא הצליחו להגיע לעמק השווה על-מנת לקבל החלטה. למעט אנשים אחדים אשר נטו להאמין כי ישוע עשוי להיות המשיח, או לפחות איש קדוש, או נביא, הנוכחים התחלקו לארבע קבוצות כמעט שוות בגודלן, אשר החזיקו בנקודות ההשקפה הבאות ביחס לישוע:

1. כי הוא היה קנאי דת אשר השלה את עצמו, ולא נשקפת ממנו כל סכנה.

2. כי הוא מהווה גורם מתסיס ומסוכן, והוא עלול להסית למרד.

3. כי הוא חבר לשדים, והוא אפילו עלול להיות שר השדים.

4. כי הוא יצא מדעתו, היה משוגע ומעורער בנפשו.

רבות דובר על דוקטרינות ההטפה של ישוע אשר ערערו את פשוטי העם; אויביו טענו כי תורתו איננה מעשית, ושם כולם ינסו באמת ובתמים לחיות לפי רעיונותיו, הכול מיד יתמוטט. ואנשים רבים אמרו דברים דומים בדורות שלאחר מכן. הרבה אנשים אינטליגנטיים ובעלי כוונות טובות, אפילו כאלה בעידן המתקדם והמואר יותר של ההתגלויות האלה, טוענים כי לא ניתן היה לבסס את הציוויליזציה המודרנית על תורתו של ישוע – ובאופן חלקי, הצדק עמם. ואולם, כל אותם ספקנים שוכחים כי ניתן היה לבנות על בסיס תורתו ציוויליזציה טובה בהרבה, ויום אחד אכן כך יהיה. למרות שלעיתים קרובות נערכו ניסיונות חלקיים ליישם את הדוקטרינה המכונה "נוצרית", מעולם לא נערך בעולם הזה ניסיון רציני ליישם את תורתו של ישוע בקנה מידה רחב.

5. בוקר יום ראשון רב המאורעות

ה-22 במאי היה יום רב-מאורעות בחייו של ישוע. בבוקר של אותו יום ראשון, לפני הנץ החמה, אחד משליחיו של דוד הגיע בבהילות מטבריה ומסר כי הורדוס אישר, או עמד לאשר, את מעצרו של ישוע בידי נציגי הסנהדרין. החדשות האלה, והסכנה הממשמשת ובאה שעליה העידו, גרמו לדוד להעיר משנתם את כל שליחיו ולשלוח אותם אל כל קבוצות התלמידים המקומיות. הוא זימן את כולם להתייעצות חירום בשבע בבוקר של אותו יום. כאשר גיסתו של יהודה (אחי ישוע) שמעה את הדיווח המפחיד, היא מיהרה למסור אותו לכל בני משפחתו של ישוע אשר גרו בסמוך, וזימנה אותם להתכנס מיד בבית זבדיה. ובתגובה לקריאה המהירה הזו הגיעו מיד מרים, יעקב, יוסף, יהודה ורות.

בפגישת הבוקר המוקדמת הזו מסר ישוע לתלמידים שנאספו את הוראותיו בטרם פרידה; במילים אחרות, הוא נפרד מהם לשלום לעת עתה, זאת משום שידע שבקרוב יפוצו כולם מכפר נחום. הוא הנחה את כולם לבקש את הכוונת האל ולהמשיך בכל מחיר בעבודת המלכות. את האוונגליסטים הוא הנחה להמשיך ולפעול על-פי מיטב שיקול דעתם, עד אשר ייקראו בעתיד. הוא בחר שנים-עשר מן האוונגליסטים כבני לווייה; את שנים-עשר השליחים הוא הנחה להישאר לצדו בכל מצב. את שתים-עשרה הנשים הוא הנחה להישאר בבית זבדיה ובביתו של פטרוס עד אשר יקרא להן.

ישוע נתן את הסכמתו להמשיך פעולת שירות השליחים של דוד בכל הארץ. דוד נפרד לשלום מן המאסטר באלה המילים: "לך-לך לעבודתך, מאסטר. אל תיתן לאנשי הקנאה לתפוס אותך, ולעולם אל תטיל ספק בכך ששליחיי יעקבו אחריו. אנשי לעולם לא יאבדו את הקשר אתך, ודרכם אתה תדע את הקורות בחלקים אחרים של המלכות, ואנחנו נדע את הקורות אותך. דבר ממה שיקרה לי עצמי לא יוכל להשפיע על השירות הזה, משום שמיניתי סגן ראשון וסגן שני, ואפילו שלישי. אינני מורה ואף לא מטיף, אך לבי קורא לי לעשות את כדבר הזה, ואיש לא יכול לעצור בעדי."

בסביבות השעה 07:30 בבוקר החל ישוע לשאת את דברי הפרידה שלו באוזני כמאה מאמינים אשר הצטופפו בפנים לשמוע אותו. כלל הנוכחים הרגישו את רצינות המאורע, אך ישוע נראה שמח מהרגיל; שוב הוא חזר אל עצמו הרגיל. הרצינות אשר תקפה אותו במשך שבוע נעלמה, והוא עורר בהם כולם השראה באמצעות דברי האמונה, התקווה והאומץ אשר נשא.

6. משפחתו של ישוע מגיעה

השעה הייתה שמונה בבוקר בקירוב של יום ראשון הזה, כשחמשת בני משפחתו הארצית של ישוע הגיעו בתגובה לקריאה הדחופה של גיסתו של יהודה. מכל בני משפחתו הגשמית של ישוע, רק אחת, רות, האמינה בלב שלם וברציפות באלוהיות משימתו על-פני האדמה. יהודה, יעקב, ואפילו יוסף המשיכו להחזיק בחלק גדול מהאמונה שלהם בישוע, אך הם התירו לגאווה להפריע למיטב שיקול דעתם ולנטיותיהם הרוחניות האמיתיות. גם מרים נקרעה בין האהבה לפחד, בין אהבת האם לגאווה המשפחה. ואף-על-פי שהספק ניקר בה, היא לא הצליחה לשכוח לגמרי את ביקורו של גבריאל בטרם הולדתו של ישוע. הפרושים התאמצו לשכנע את מרים כי ישוע השתגע, כי דעתו נטרפה עליו. הם האיצו בה ללכת עם ילדיה ולהניא את ישוע מלהמשיך ללמד בפומבי. הם הבטיחו למרים כי בקרוב בריאותו של ישוע תדרדר ורק קלון ובושה יבואו על כל משפחתו כתוצאה מהמשך עבודתו. וכך, כאשר הגיעה הקריאה מעם גיסתו של יהודה, יצאו החמישה מיד אל ביתו של זבדיה, לאחר הלילה שבו הם בילו יחד בביתה של מרים, שם נפגשו עם הפרושים. שיחתם עם המנהיגים הירושלמים נמשכה עמוק אל תוך הלילה, וכולם השתכנעו פחות או יותר כי ישוע התנהג באופן מוזר, וכי הוא נהג כך מזה זמן מה. ואף כי רות לא יכולה הייתה להסביר את התנהלותו, היא התעקשה שהוא תמיד נהג במשפחתו בהגינות וסירבה לתמוך בתוכנית להניא אותו מלהמשיך ולפעול.

בדרך לבית זבדיה הם שוחחו ביניהם והסכימו לנסות ולשכנע את ישוע לחזור אתם הביתה. מרים אמרה: "אני יודעת שאוכל להשפיע על בני, אם רק יבוא הביתה ויקשיב לי." יעקב ויהודה שמעו שמועות על התוכנית לעצור את ישוע ולהוביל אותו לירושלים למשפט. הם גם פחדו על עצמם. המשפחה לא התערבה בעניינים כל אימת שישוע היה דמות פופולארית בעיני הציבור, אך כעת, משתושבי כפר נחום והמנהיגים הירושלמיים הפנו לו לפתע עורף, הם החלו להרגיש במובחן את הלחץ מפני הקלון הצפוי בשל העמדה המביכה שבה הם נמצאו.

הם ציפו לפגוש את ישוע, לקחת אותו הצידה ולהאיץ בו לחזור אתם הביתה. הם חשבו שיוכלו להרגיע אותו בכך שיבטיחו לו לשכוח את ההזנחה אשר הזניח אותם – הם יסלחו וישכחו – אם

רק יוותר על הטיפשות שבניסיון להטיף לדת חדשה, ניסיון אשר יכול לגרום לו רק להסתבך ולהימלט קלון על משפחתו. תשובתה של רות לכל אלה הייתה: "אני רק אומר לאחי שאני חושבת שהוא איש אלוהים, ושאינו מקווה שהוא מוכן למות ולא להתיר לפרושים המרושעים להפסיק את הטפתו." יוסף הבטיח להשקיט את רות בשעה שהאחרים עמלים לשכנע את ישוע.

כשהגיעו אל בית זבדיה היה ישוע בעיצומם של דברי הפרידה שלו לתלמידיו. הם ביקשו להיכנס לבית, אך הבית היה מלא עד אפס מקום. לבסוף, הם התמקמו במרפסת האחורית והעבירו הודעה לישוע, הודעה שעברה מאדם לאדם עד שלבסוף הפריע שמעון פטרוס לישוע ולחש לו: "דע שאמך ואחייך נמצאים בחוץ והם מאוד רוצים לדבר אתך." אמו לא העלתה על דעתה עד כמה היו חשובים דברי הפרידה שלו לחסידיו, ואף לא ידעה שהדברים עתידים היו להיות מופרעים בכל רגע כאשר תגיע החבורה לעצור אותו. היא באמת חשבה שלאחר נתק ממושך כל-כך, לכאורה, ולאור העובדה שהיא והאחים הואילו בטובם לבוא אליו, ישוע יפסיק לשאת את דבריו ויבוא אליהם ברגע שיקבל את ההודעה שהם ממתינים.

היה זה רק עוד אחד מאותם מקרים שבהם משפחתו הארצית של ישוע לא הצליחה להבין כי הוא נדרש לעסוק בעסקי אביו. וכך, מרים ואחיו נפגעו עמוקות כאשר הוא הפסיק לרגע את דבריו על-מנת לקבל את ההודעה, ובמקום למהר ולצאת לקראתם הם שמעו את נעימת קולו הרמה כשאמר: "אמרו לאמי ולאחי כי אין להם מה לחשוש ביחס אלי. האב אשר שלח אותי לעולם לא ייטוש אותי; ושום דבר רע לא יאונה גם למשפחתי. אמרו להם להתאזר באומץ ולשים את מבטחם באבי המלכות. הן אחרי ככלות הכול, מי היא אמי ומי הם אחי?" והוא פרש את זרועותיו אל עבר כל תלמידיו אשר בחדר ואמר: "אין לי אימא; אין לי אחים. ראו, הנה אמי והנה אחי! כי כל העושה את רצון אבי שבשמיים הינו כאמי, כאחי וכאחותי."

וכאשר מרים שמעה את המילים האלה, היא נפלה לזרועותיו של יהודה. בעוד שישוע מסיים לומר את מילות הפרידה לתלמידיו, הם הוציאו אותה אל הגן כדי להעירה. הוא התכוון לצאת אל אמו ואל אחיו, אך שליח מטבריה הגיע במרצתו ודיווח כי אנשי הסנהדרין נמצאים בדרכם למקום ובסמכותם לעצור את ישוע ולהובילו לירושלים. אנדראס קיבל את ההודעה, הפסיק את דברי ישוע ומסר לו אותה.

אנדראס לא זכר שדוד מיקם כעשרים-וחמישה זקיפים מסביב לבית זבדיה, וכי איש לא יכול היה להפתיע אותם; ולכן שאל את ישוע מה לעשות. המאסטר עמד שם בדממה, בעוד שאמו מתאוששת בגן מן ההלם אשר חוותה לשמע מילותיו, "אין לי אימא". ממש באותו רגע קמה בחדר אישה ואמרה, "אשרי הַבֶּטֶן אֲשֶׁר נִשְׁאַתָּךְ וְאֲשֶׁר הַשְׁדִּים אֲשֶׁר מֵהֶם יִנָּקֶת." ישוע נפנה לרגע משיחתו עם אנדראס על-מנת לענות לאישה ואמר, "לא, כי אֲשֶׁר הַשּׁוֹמְעִים וְהַשּׁוֹמְרִים אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים."

מרים ואחיו של ישוע סברו כי הוא לא מבין אותם וכי הוא איבד בהם עניין. הם כלל לא העלו בדעתם שהם אלו שלא הצליחו להבין אותו. ישוע הבין היטב כמה קשה לבני האדם לזנוח את עברם. הוא ידע כיצד אנשים נוהים אחר דבריו הרהוטים של המטיף, הוא ידע כיצד מגיב המצפון לפנייה רגשית, כפי שהדעת מגיבה ללוגיקה ולהיגיון, אך הוא גם ידע כמה הרבה יותר קשה לשכנע אנשים לזנוח את העבר.

לעד נכון הדבר כי כל אלו אשר מאמינים שלא מבינים אותם, או שלא מעריכים אותם, יכולים למצוא בישוע חבר אוהד ויועץ מבין. הוא הזהיר את שליחיו כי האדם עלול למצוא את אויביו בביתו שלו, אך הוא לא העלה על דעתו עד כמה תתגשם התחזית הזו בחוויה שלו עצמו. ישוע לא נטש את משפחתו הארצית על-מנת לעסוק בעסקי האב – הם אלה אשר נטשו אותו. מאוחר יותר, לאחר מותו של המאסטר ותחייתו מן המתים, כאשר יעקב התחבר לתנועת הנצרות המוקדמת,

הוא סבל באופן בל-יתואר כתוצאה מכך שלא הצליח ליהנות מוקדם יותר מן הקשר עם ישוע ועם תלמידיו.

בעניין הזה בחר ישוע להסתמך על הידע המוגבל של דעתו האנושית. הוא ביקש לחוות את החוויה שלו עם עמיתיו כאחד האדם. ודעתו האנושית של ישוע אכן התכוונה לראות את משפחתו לפני יציאתו. הוא לא רצה להפסיק את דבריו באמצע ולהיפגש עמם בציבור לראשונה לאחר נתק כה ממושך. הוא התכוון לסיים את דבריו ולפגוש אותם בטרם יצא, אך התוכנית הזו סוכלה בשל הקנוניה ורצף האירועים אשר החלו להתגולל מיד לאחר מכן.

מהירות מנוסתם הואצה בשל הגעת קבוצה משליחיו של דוד לכניסה האחורית של בית זבדיה. ההמולה אשר נוצרה בשל הגעתם הפחידה את השליחים, אשר סברו כי הם אלה שאותם באו לעצור, ומכיוון שהם חששו להיעצר מיידית, הם יצאו במנוסה מן הדלת הקדמית אל עבר הסירה אשר המתינה להם. וזאת הסיבה בשלה לא ראה ישוע את משפחתו אשר המתינה במרפסת האחורית.

ואולם, הוא אמר לדוד זבדיה בעת שעלה לסירה במהלך מנוסתו: "אמור לאמי ולאחיי שאני מעריך את הגעתם, וכי התכוונתי לפגוש אותם. הזהר אותם לבל יעלבו ממני, ושבמקום זאת יבקשו לדעת את רצון האל ושיבקשו את החסד ואת האומץ לנהוג על-פיו."

7. מנוסה מבוהלת

וכך, בבוקר יום ראשון הזה, ה-22 במאי לשנת 29 לספירה, נסו ישוע, שנים-עשר השליחים ושנים-עשר האוונגליסטים מפני נציגי הסנהדרין אשר עשו את דרכם אל בית צידה ובידם אישור מטעם הורדוס אנטיפס לעצור אותו, לקחת אותו לירושלים ושם להעמידו לדין באשמת חילול הקודש והפרות נוספות של מצוות היהודים הקדושות. היה זה בסביבות השעה שמונה ושלשים בבוקר היפהפה הזה שחבורת העשרים-וחמישה הפליגה וחתרה אל עבר חופיה המזרחיים של הכנרת.

בעקבות סירתו של המאסטר חתרה סירה קטנה יותר ובה שישה משליחיו של דוד, אשר נצטוו לשמור על קשר עם ישוע ועם עמיתיו ולדאוג לכך שמידע על אודות מיקומם וביטחונם יימסר באופן שוטף לבית זבדיה אשר בבית צידה, ואשר שימש במשך תקופה מסוימת כמטה של עבודת המלכות. אך ישוע לא שב עוד מעולם להתגורר בבית זבדיה. מכאן ואילך, ולמשך כל שארית חייו הארציים, למאסטר אכן "לא היה מקום להניח עליו את ראשו". הוא לא שב עוד להתגורר אפילו במקום הדומה למושב קבע.

הם חתרו אל עבר הכפר הקרוב כורסי, שם הפקידו את סירותיהם למשמורת בידי חברים, והחלו את מסע הנדודים של שנתו האחרונה ורבת האירועים של המאסטר על-פני האדמה. למשך זמן-מה הם נותרו בתחומי שלטונו של פיליפוס, ונעו מכורסי עד קיסריה-פיליפי, ומשם לחופי פיניקיה.

הקהל נשאר בסמוך לבית זבדיה וצפה בשתי הסירות העושות את דרכן אל עבר החוף המזרחי, והאנשים נבהלו כהוגן כאשר הנציגים מירושלים הגיעו ומיהרו לחפש אחר ישוע. אלו סירבו להאמין כי הוא חמק מהם, ובעת שישוע וחבורתו עשו את דרכם צפונה דרך הבשן, הפרושים ועוזריהם בזבזו כמעט שבוע מלא בחיפוש עקר אחריו באזור כפר נחום.

משפחתו של ישוע עזבה אל ביתה בכפר נחום ובילתה כמעט שבוע בשיחות, בוויכוחים ובתפילה. הם היו מבולבלים ומלאי חששות. הם זכו ליהנות ממעט שקט נפשי רק ביום חמישי אחר הצהריים, כאשר רות שבה מביקור בבית זבדיה, שם היא למדה מפי דוד ששלום לאביה-אחיה, וכי בריאותו טובה והוא עושה את דרכו אל עבר החוף הפיניקי.